

מרגש: הנב' רחל הבר תח' אשת הרב אברהם ישעיהו הבר זצ"ל בפרקיו יומן מחייו ארכוי המשך

[11]

עזר ולא כנגדו

של汗 נכנסו לי אל תוך הלב. "בוא לא נלך על אקסטרים", ניסיתי לדבר עם בעלי לאחר סעודת השבת, "אולי נחשוב על פעילות יותר קונכינציונאלית. נזוזר לאנשים בעצה, בלויוי ובהדרכה אבל לא ננסה להשיג תורמי כליה. תראה אותה, מסתובב מרופא לדופא, מתחנן על נפשך שמשהו יסכים להקשיב לך, שיסכים לתוך לך חומרים רפואיים ולשתף פעולה, למה לך?".

"רחל, מי שלא היה שם לעולם לא יבין ואני מהלך לכולם שלעלום לא יבינו", אמר בעלי בקול רציני, "אבל אני מתחכוו יותר. אנחנו מתחילהים בעוזרת ה'", בצדדים קטנים ומה שיצטרך ל��ורת יקרה, הלועאי שנוצה להיות שליחים".

שמעתי את הדברים אך בעיקר האזני לא שבערה מאחוריהם. באותוليل שבת, הבנתי לראושנה שהתקפיד שלי הוא להיות עוזר ולא כנגדו. לא להביא את הדיבורים המפקקים הביתה, לא להעלות שאלות ותהיות, להיות שותפה לחזון. להצטרף לחלום גם אם אני בטוחה עדין בהגשתו. כדי להיות אישת טובה אני לא צריכה להביא לבני סולס לרדת אותו מן העץ אלא למצוא לעצמי סולס לטפס עליו אותו העץ בדיק.

החלטתי לעשות את זה. החלום הפך למשותף.

בלעתי במאיץ ואמרתי: "אני חושבת בדיק כמותך אבל את יודעת, כאשר בתיה - בת פרעה, ראתה את משה בתוך המים היא ראתה אותך הרחק בתוך היאור וידעה שאתה לה שום סיכוי להצלחה להגעה אליו, ובכל זאת כותבת לנו התורה הקדושה 'ותשלח... אמתה'. היא הושיטה את היד. היא עשתה כל מה שיכלה ובוואר עולם גמר בעודה. גם אנחנו כהה, מושיטים יד, עושים כל מה שאנו יכולים ומתפללים שכורא עולם ישרבב לנו אמות הרבה".

"יש הבדל בין שליחת היד של בתיה למאמצים שלכם", אמרה אישת אחרת. חמודות כל כך הן היו, חדורות שליחות לעוזר לנו. "בתיה לא הפסידה כלום כאשר היא הושיטה יד, וכאשר אתם משקיעים כל כך הרבה זמן ואון בחלים שלכם, עם ישראל מפסיד שעות ארכות של מחנכים".

"אני מכירה את בעלי, הוא איש עם חזון ומטרה, דומה שהוא לממן החזון איש' זצוק"ל על שמו הוא קרו. הוא לא צריך סולם לרדת בו מן העץ, הוא רוצה להיות שליח לעוזר לחולים ואני מאמין שהוא שבדרכ שאדם רוצה כל כך לילכת עוד יוליכו אותו", אמרתי.

הפגישה הסתיימה ונאנחנו נפרדנו. למרות שכואזני השכנעות נשמעתי חזקה ונוחשה, בתוך תוכי ירד לו מפלס הביטחון. הדברים

זוכרת כמו אוחמל את אותוليل שבת. בשעה שבعلي היה חולה כלויות ייסדנו אצל שכנה טובה מפגש קבוע של אמרת תהילים בלילה שבת. גם לאחר שבעל זכה להשתלה המשכנו במפגש, מייחדות אותו לרפואת חולמים אחרים. זה היה מפגש ערכתי, השתתפנו בו שכנות איכויות שביקשו לעשות טוב לעם ישראל. לא הייתה בו פטפת ורכלות על כל הנע-ונד בשכונה ובבדיקה בכלל זה החשבתי מאוד את מה שכן נאמר בו.

אותו מפגשليل שבת התקיים זמן קצר לאחר שהתחלנו לנשות לטפל בתרומות הכלילה. לאחר אמרת פרקי תהילים הקבועים ביקשה אחת הנשים לדבר וכשהיא סמוכה מעט אמרה: "רחל, אני לא נהגת להתערב לאנשים בענייניהם שלהם, אבל הפעם אני חייבת לומר לך מהו. את ובכלל אנשים מפוכחים, אתם אנשי חינוך, יש לכם הרבה מה לתרום לאנשים בחיביכם היומיומיים, למה אם כן אתם מטפסים על הר גביה ובלתי אפשרי של טיפול בתרומות כלויות? למה אתם הולכים ומשכיעים ימים ולילות בדבר שסביר להניחו לחייב תרויזחו אם תקדישו את הזמן הזה לחינוך תרויזחו הרבה יותר. הזמן שהולך לכם לירק יכול לעשות נפלאות בתחוםים אחרים. את יודעת רחל, לעיתים אנשים מטפסים על עצים גבויהם מדי וקשה להם לרדת, יכול להיות שגם אצלם זה ככה. את אישת טובה, כדי שתעזורי לבעלך לרדת מהעץ". נאלמתי דום. לא משומש נסגעתי, אלא מכיוון שהדברים שלא פגעו כחץ למטרה. חשבתי בדיק כמותה. הרגשתי שהיא מתמללת את המחשבות שלי. לאחר רגע

אנשים אמיצים באמצעות בדרכו

להיות בכל מקום בו צריך אותנו". זה היה המוטו שלו בחיים, להיות שליח בכל מקום שצורך, בין בהוראה, בין בישיבה ובין על כורסת הדיאלוגה.

בבית הכנסת, בשכונה, בבית ובכל מקום צורך אותי? בפירוש וישלח נאמר על יעקב כי אני מלאך בעולם הזה, שליח מלא רצון שמיים.

לאורך השנים אנשים רבים כינו את בעלי 'מלאך'. המלאך שלנו, המלאך המושיע, המלאך של הארגון. בעלי היה מחייב ומציר הלהה, לא מוחה. פעם שאלתי אותו איך הוא מסכים לתואר, ובעל השיב: "מהו מלאך? בפרש וישלח נאמר על יעקב שליח מלאכים, אומר רשי': 'מלאכים אלו שליחים'. כולנו מלאכים כאן. שליחים של הקב"ה בעולם. כולנו בעלי תפקיד, علينا

הבהרה: עיתון כתיפה הוא שפונה לנערות הבר בבקשת העלות על הכתב מקורות החיים של בעלה זצ"ל. יהיו הדברים לזכות הרבים וליידי נשמהו של אברהם ישעיה בן רב צבי

